

Kolonialloven paa samme Tid, som man gav Derne finantziel Selvstændighed, forbeholdt sig at bestemme det Bidrag, som Derne skulde yde til Moderlandets Finantser; thi det vil let ses, at en virkelig uopagtlig Finantzbestyrelse ikke godt vil kunne finde Sted under saadanne Forhold, hvor man ikke forud veed, hvilke Byrder der vil blive paalagt Kolonialkassen af Moderlandets Lovgivningsmagt. Det Bidrag, som nu Den St. Thomas yder til Moderlandets Finantser, kan betragtes som den aarlige Rente af en betydeligt Kapital, som Den antages at fylde Moderlandet; men det vil let ses, at Dens Finantser ville komme paa en meget usikker Fod, naar man aldrig veed, hvormeget den egentlig skylder Moderlandet, og naar det er Moderlandet, der bestemmer, hvor stor den Gjæld skal være, som Den skal forrente. Seg nævnte, at dette Aftestykke, som foreligger, indeholder en faktisk Fremstilling af Forholdene, og en Argumentation for, at Sukkertilvirkningen paa Derne burde besyftes ved en Toldbegunstigelse i Moderlandet. Det indeholder endvidere en Udvikling, ifølge hvilken den finantzielle Ordning, som ligger til Grund for Kolonialloven, ikke skulde betragtes som endelig eller bindende, og sluttelig indeholder det et Forslag til et Bidrag, som Moderlandet skulde yde Den St. Croix, for at den kunde komme paa en grøn Gren. Dette Forslag findes Sp. 1365—66 i Tillæg A, og det gaar ud paa 1) at Tolden paa St. Croix-Sukker og Rom ved Indførsel til Moderlandet maa for 5 Aar blive nedsat 1 à 2 St. pr. Pund Sukker og 30 St. pr. Viertel Rom under den Told, som svares af fremmede Produkter af lige Beskaffenhed, samt at Tolden paa fremmed Fariu maa undergaa passende Forandring; 2) at der maa blive tilstaaet St. Croix foreløbigen for Finantsaaret 1871—72 et Tilskud af 53,000 af Moderlandets Finantser, forsaavidt det ikke maatte findes formielt gjort strax at opnaa en endelig Forandring i Koloniallovens § 56, hvorved saadant Tilskud bestemmes for 10 Aar eller for den tilbageværende Del af den i Paragrafen omhandlede Periode til 31te Marts 1875. Det Beløb, som her foreslaas ydet fra Moderlandet i

aarligt Tilskud, fremkommer, forsaavidt man kan se, paa den Maade, at Moderlandet skulde afholde saavel Udgifterne til Centralbestyrelsen som Udgifterne til Guvernøren og hele Militærvesenet. For det Tredie gaar Forslaget ud paa, at der af Moderlandets Finantser maa blive stillet en tilstrækkelig Sum til Finantsministeriets Raadighed for at kunne anvendes til Udlaan til Besiddere af Sukkerplantager paa St. Croix. Til dette Aftestykke støtter nu Regjeringens Forslag sig, dog saaledes, at, medens det ikke modsiger eller retter det, hvad dets principielle Del angaar, saa nedsætter det noget Tallene paa den Understøttelse, som skulde ydes Den St. Croix. Det hedder i de Bemærkninger, som ere komne umiddelbart fra Ministeriet, at man ikke kan gaa ind paa igjen at indføre den afstaaede Toldbegunstigelse; men det har Guvernøren heller ikke saaledes egentlig insisteret paa; thi han mener, at dersom det er en Banffelighed, vil man kunne betale Planterne Pengene i Vestindien, naar de godtgjorde, at de havde indført Sukker her og havde betalt den sædvanlige Told. Den principielle Banffelighed vilde altsaa kunne overkommes. Hvad det aarlige Tilskud angaar, har Ministeriet ogsaa nedsat det til 25,000 v. D. Hvad Laanesummen angaar, da er Ministeriet gaaet ind paa dette Forslag fra Guvernementet, og Forslaget er saaledes kommet til, at hvile paa det samme principielle Grundlag, hvorpaa Guvernementets Forslag hviler. Det er jo en bekjendt Ting, at man lever langt lettere, langt sorgløsere, naar man er i et Afhængighedsforhold, end naar man skal staa selvstændigt og naahængigt og skal sørge for sig og Sine. Det var altsaa ikke nogen ganske let Opgave, som blev paalagt Derne, idet man opfordrede dem til ganske at sørge for sig selv. De vare vant til, naar Pengene ikke sloge til, da at komme til Moderlandet, og paa den anden Side fik Moderlandet Indtægter af dem i de gode Aar; men dette Afhængighedsforhold satte dem ikke i den Nødvendighed at gjøre nogen egentlig Anstrengelse for at vedligeholde Egevrægt i deres Finantser. Det var altsaa ikke nogen ganske let Opgave, som blev paalagt Derne, men derfor antoges det ogsaa, at de i Gifkendelse